

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości

w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 16 marca 1920 r. (Dz. Ust. № 26 poz. 158).

Na zasadzie art. 6 ustawy z dnia 16 marca 1920 r. (Dz. Ust. № 26 poz. 158) zarządza się, co następuje:

I. Wykonanie pracy zamiast aresztu.

Art. 1. Jeżeli grzywny lub jej części nie można ściągnąć albo jeżeli okaże się, że ściągnięcie jej przyniosłoby dotkliwy uszczerbek w majątku lub utrzymaniu bądź skazanego, bądź jego rodziny, sąd pierwszej instancji może na wniosek skazanego zamienić karę aresztu, orzeczoną na ten przypadek, na obowiązek darmego wykonania pracy na rzecz Państwa, powiatu lub gminy.

Wniosek o zamianę kary aresztu na obowiązek wykonania pracy skazany może uczynić w sądzie pierwszej instancji pisemnie lub ustnie do dni ośmiu po doręczeniu skazanemu uchwały, stwierdzającej nieściągalność grzywny lub jej części i wzywającej go do odbycia kary. W ciągu tego terminu wykonanie kary aresztu będzie wstrzymane. Do wniosku należy dołączyć wystawione przez urząd samorządowy lub państwowy, do którego należy przyjmowanie pracowników do wykonywania robót na rzecz Państwa, powiatu lub gminy, poświadczenie, że skazany może być przyjęty do darmego wykonania takiej pracy; poświadczenie winno również określać rodzaj pracy, ilość godzin dziennej pracy i stwierdzać, że skazany wykazał kwalifikacje potrzebne do jej wykonania.

Art. 2. O wniosku (art. 1) orzeka sąd pierwszej instancji po wysłuchaniu zdania oskarżyciela publicznego. Uchwała taka może zapaść dopiero po stwierdzeniu nieściągalności grzywny lub jej części.

W uchwale, zezwalającej na wykonanie pracy zamiast aresztu, sąd oznaczy ilość dni roboczych, określi termin, w ciągu którego praca winna być wykonaną, i pouczy proszącego o skutkach niewykonania jej w terminie.

Art. 3. Skazany winien do trzech dni po upływie określonego terminu przedłożyć w sądzie pierwszej instancji poświadczenie urzędowe, że wykonał pracę darmo i należycie. W takim razie kara orzeczona w wyroku uchodzi za odcierpianą.

Jeżeli skazany takiego poświadczenia urzędowego wczas nie przedłoży, albo jeżeli poświadczeniem urzędowym zostanie stwierdzone, że pracy nie wykonał, albo że wykonał ją źle, niedbale lub tylko częściowo, należy bez zwłoki wykonać karę aresztu, która miała być zastąpioną przez wykonanie pracy, chyba że skazany wykaże, iż niewykonanie lub nienależyte wykonanie pracy w określonym terminie nastąpiło z przyczyn od niego niezawisłych, w tym przypadku sąd po wysłuchaniu zdania oskarżyciela publicznego może pod warunkami, przytoczonymi w art. 1, zezwolić skazanemu na wykonanie pracy w terminie dodatkowym. Przedłużenie terminu dodatkowego nie jest dopuszczalne.

II. Grzywny i kwoty uznane za przepadłe.

Art. 4. Postanowienie art. 21. 6 ustawy nie dotyczy grzywien i kwot, uzyskanych ze sprzedaży uznanych za przepadłe przedmiotów, które już według przepisów dotychczasowych wpływały do Skarbu Państwa i były przeznaczone na inne cele (np. § 74 ust. z 6.VIII 1909 Dz. Ust. p. № 177, § 39 lit. b ust. z 29.II 1880 Dz. Ust. p. № 37, ust. z 6.VIII 1909 Dz. Ust. p. № 180, § 12 ust. z 19.VII 1879 Dz. Ust. p. № 10, ust. z 6.VIII 1909 Dz. Ust. p. № 184) ani też grzywien nałożonych na podstawie ustawy z 5.VII 1912 Dz. Ust. p. № 128 o sile zbrojnej względnie kwot pieniężnych, płaconych w myśl § 221 u. k. do kasy wojennej.

Art. 5. Grzywny i kwoty pieniężne, o których mowa w art. 2 l. 6, 8 i 9 ustawy będą przesyłane Skarbowi Państwa przez sądy przez przy odpowiednim zastosowaniu postanowień rozporządzenia austr. min. sprawiedliwości z dnia 26 sierpnia 1913, Dz. rozp. Min. Sprawiedl. № 29 z następującymi zmianami:

Wykazy w rodzaju przepisanych w ust. 2 wspomnianego rozporządzenia, o ile dotyczą kwot, przesyłanych Skarbowi Państwa na podstawie ustawy z dnia 16 marca 1920 r., sądy przedkładają prezesowi sądu apelacyjnego. Wykazy zbiorowe kwot, przesłanych Skarbowi Państwa na podstawie powyższej ustawy, prezes sądu apelacyjnego przedkłada Ministerstwu Sprawiedliwości w ciągu trzydziestu dni po upływie każdego półroczia.

Prowadzący księgę pieniężną, przesyłając złożone lub ściągnięte kwoty, wymieni na odwrotnej stronie dowodu złożenia jego przedmiot (ust. poz. 158/1920; „grzywna ust. poz. 158/1920: „cena sprzedaży”) i te liczby pozycji wykazu, które dotyczą wysyłki.

III. Warunkowe uwolnienie.

Art. 6. Warunkowe uwolnienie skazanego na karę pozbawienia wolności (art. 4) może nastąpić na prośbę skazanego, jego obrońcy, małżonka, ustawowego zastępcy, krewnych lub powinowatych, albo też z urzędu, — ~~zawsze jednak tylko za zgodą skazanego.~~

Prośbę należy wnieść na piśmie lub do protokołu w zarządzie zakładu karnego lub domu więziennego, w sądzie lub w prokuraturze; skazany mo-

że prośbę przedstawić także ustnie wobec urzędnika zarządu lub nadzoru więziennego.

Art. 7. Władza lub urzędnik, którym prośbę przedłożono, postara się o stwierdzenie, czy zachodzą warunki przewidziane w art. 4 l. 1 ustawy, oraz o opinię zarządu więzienia, w którym skazany odbywa karę.

Jeżeli wniosek o warunkowe uwolnienie nie pochodzi od skazanego, należy także stwierdzić, czy on zgadza się na swoje uwolnienie.

Art. 8. Zarząd więzienia winien wyrazić swe zdanie co do wszystkich okoliczności istotnych dla powzięcia decyzji w przedmiocie warunkowego uwolnienia (art. 4 l. 1), a nadto przedstawić wnioski co do ewentualnego nałożenia na skazanego przy uwolnieniu pewnych obowiązków (art. 4 l. 2) i co do oddania go na czas próby pod nadzór władzy bezpieczeństwa lub pod nadzór osoby, która oświadczyła gotowość podjęcia się tego obowiązku (art. 4 l. 4).

Art. 9. Zarząd więzienia przedłoży prośbę wraz z opinią i z wynikami dochodzeń prokuratorowi przy tym sądzie, który wydał wyrok w pierwszej instancji, a prokurator po uzupełnieniu w razie potrzeby dochodzeń przedłoży ją wraz ze swoją opinią prokuratorowi przy sądzie apelacyjnym.

Art. 10. Prokurator przy sądzie apelacyjnym odrzuci prośbę, jeżeli skazany nie zgadza się na warunkowe uwolnienie, albo nie odcierpiał jeszcze wymaganej przez ustawę części kary, w przeciwnym razie przedłoży ją wraz ze swoją opinią Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 11. Postanowienia art. 7—10 stosuje się odpowiednio także w tym przypadku, jeżeli władza lub urzędnik zarządu albo nadzoru więziennego postawi z urzędu wniosek o warunkowe uwolnienie skazanego.

Art. 12. Jeżeli prokurator dowie się, że warunkowo uwolniony prowadzi się źle lub postępuje wbrew obowiązkom, jakie nałożono na niego przy uwolnieniu (art. 4 l. 2), albo jeżeli władza bezpieczeństwa, zarządzisz tymczasowe przytrzymanie uwolnionego (art. 4 l. 5), zwróci się do prokuratora o wyjednanie decyzji w przedmiocie cofnięcia uwolnienia, prokurator zarządzi bezzwłocznie zbadanie stanu sprawy i przedłoży swój wniosek prokuratorowi przy sądzie apelacyjnym, który wniosek ten wraz ze swoją opinią przedłoży Ministrowi Sprawiedliwości.

Warszawa dnia 6 kwietnia 1920 r.

Minister Sprawiedliwości:

Jan Hebdzyński